

30. apr. 1844

FAKTA

Dato:

30. apr. 1844

Sidetæl:

Dagbog B, side 96-97

Dagbogens placering:

Den kgl. Kobberstiksamling, inv.nr.

KKS14024

Trykt udgave:

Jesper Svenningsen (red.): Seks år af
et liv. Johan Thomas Lundbye –

Dagbøger om tro, skæbne, kunst og
kærlighed, København 2018, s. 218

TRANSSKRIFTION

30 April

Hvad Betydning har det Øieblikkelige i Kunsten? I Landskabet er det rart at see det flygtige Solskin, en overgaaende Stemning fastholdt og netop noget af det, jeg synes giver Landskabet sin Poesi. Skulde det ikke være ligedan med Figurer og Dyr? – Og dog støder det mig [tit] at see et Spring eller hurtigt Løb frem- •97• stillet. Dog, det kan vist gøres, og Grunden, hvorfor jeg endnu ikke har indladt mig derpaa, er den: at jeg maa paa det Nøieste kjende Dyrets Form og hele Skabning, inden jeg vover at gribe det i Flugten. Tillige maa der dog altid være en vis Ro i det Kunstværk, der skal give nogen sand og varig Nydelse.

96
28 April 44 Brevstykke af "Vergdoms aar"
Nouvelle af Peter Engel Lind.

L. 79. Den Begjæstede staaer indenfor Samfundet; han
er den, i hvem Møttsædighedens blivende sigel; han
mister sine Medborgeres Tillid; han bliver Gjenstand
for deres Hæd. - Og vil aldrig høre til denne Klasse, siger jeg.

L. 80. Fortæl dem, at hans Læbe var rødt; han kløede,
at inden Tro han dog ikke være Digt; men som om han
anede, at Troens engang vilde komme, herredt han
sig værdig til dens Mastagelse og ventede frem og
spisning paa fløjligeandens Keld. Det klæng imidlertid
forunderligt for mig, naar han sagde, at han ikke
troede; Troen syntes mig at ligge ham saa nær;
hans Tale forvandlede saa ofte et Lind, dog bevarede
sig med Tillid: en heiere Verden.

L. 84. Jeg blev deeper en Trøst, skjøndt aldrig en Trø-
st; og kaldede: min Kjærlig hed til Livet og meente indvæn-
delig, det var bedst at dø. Naar man ligger død, bliver
man uafgørlig. Jeg elskede Naturen; den holdt mig
opreist; men Naturen formæns ikke at føle en Fjæl.

30 April

Alvad Betydning har det Gidklæbige i Kinsten?
I Landskabet er det saak at see et flygtigt Løbskø,
en overgaaende Stemning fastholdt og uetop mykt af
Det, og synes give Landskabet sin Pace. Skulde det
ikke være ligesom med Fjæren og Digt? - Og jeg vil
dog det mig ^{til} at see et Spring eller Rumbstigt Løb fra.

97.
stillet. Dog, det kan vist gøres, og Grundten, kræver j
endnu ikke her indlæst mig desuden, er den: at j maa
paa det Nærmeste kjende Dydets Form og hele Sketning, in-
den j gaa over at gribe det: Flugtten. Tillige maa den
dog altid være en vis Fo i det Kunstværk, der skal
give nogen sand og varig Nøjelse.

1 Maj 1844.

Skal en, lille Maleris? Det er ikke disse første, naar
Forsøj, heri kan findes meget Galt, naar de kun in-
skulde Jernsten af Liv og kjærlig Opfattning. Saaledes
Arbejder kan edre mig Synsmaal, og j kan ikke uden
Glæde se paa dem; j. E. blev af Umrups meget ræd,
men spjætet af fattede Billeder, og flere andre. Men hvad
dog giv et med tydeligt Indtryk paa mig er. Du maa
manernde Maleris, der træde frem med Fødsling,
inden dog at skjænke nogen sand Nøjelse, j vedde
endog det Afstøj. Maalet holder j den kun for saa
vidt, at j ved Betragtningen faaer det som en Overbe-
visning: den Maleris gaar ikke mere frem. Og
her har vi ikke selv paa den Jernsten brugt det
videre end til at skabe et forskræmt, smagt Billed,
der bliver han: mine Gine en skadelig Person,
j næsten synes, giv meget Ondt. Det lille, M. del-
maadige i Kunstten er ikke ligegyldigt men ejendigt.
Det er underligt, thi man har jo dog maaet med
Glæde arbeidet desuden et sandt Lyst, heromgaa